

tute poetică, iar interpretul lui Atlas a distonat față de cadrul plastic. Trebuie însă reținute interpretările marionetiștilor R. Zolla (un Hercule complex și sensibil și un spiritual Hermes), Antiona Papazicopol (subtilă personificare a lui Euristeu), Elvira Chladek (Prometeu), Cecilia Atanasiu-Atlas, Suzana Katz.

Sensibilă, fină, inspirată, servind bine atmosfera, a fost muzica lui Florin Eftimescu.

Dincolo de inegalitățile semnalate mai sus, spectacolul poate fi considerat un succes, în egală măsură al autorului și regizorului, ambiți dăruind copiilor — pe măsura limbajului acestora — una din marile legende ale culturii umane.

Al. P.

ECOURILE UNEI CĂLĂTORII

„Tândărică”, principalul teatru de păpuși și marionete din țara noastră, a cărui emblemă veselă, prietenoasă, a străjuit anul trecut la București manifestările celui

dintii festival internațional al păpușarilor, a întreprins recent un turneu prin mai multe orașe și districte germane, în cadrul schimburilor culturale dintre țara noastră și Republica Democrată Germană. Inceput la Halle, sub semnul participării la Zilele festive muncitorești, organizate pentru întâia oară în acel district, itinerariul străbătut a inclus centre cu caracteristici felurite, ca Erfurt, Zwickau, Bad Elster, Magdeburg, Karl Marx-Stadt și Berlin. Repertoriul a fost întocmit în așa fel, încât să prilejuiască, odată cu spectacole de înaltă ținută, și o demonstrație a modalităților artistice multiple în care se exprimă colectivul. În lumina acestor obiective, alegerea s-a oprit asupra spectacolelor: *Ala-bala-portocala*, alcătuit din patru texte scurte, aparținând unor autori de naționalități diferite și adresându-se copiilor de vîrstă preșcolară; *Frații Liu*, prelucrare de Al. Popovici după un basm chinezesc, și *Mina cu cinci degete*, satiră pentru adulți la adresa romanelor polițiste, de M. Crișan și Al. Andy.

„Tândărică” nu este, cum știm, la prima lui călătorie; de fiecare dată s-a învîrte însoțit de bune prețuiri. Ca atare, ecurile favorabile pe care le-a provocat recentul

Schimb de amintiri la Teatrul de păpuși al Casei Copilului din Berlin.

Margareta Niculescu și directorul Teatrului, Rieck

turneu nu fac decît să confirme aprecieri cunoscute. Totuși, ni se pare oportun să le consemnăm în paginile revistei noastre, în rezumat sau prin spicuiuri.

Cronicile presei germane sînt unanime în entuziasmul lor fără rezerve cu privire la *Mina cu cinci degete*. Relevînd justetea intenției satirice și valoroasa ei realizare „Die Union” (Karl Marx-Stadt), spre pildă, scrie: „...această parodie păpușărească de roman polițist este, în materie de satiră, lucrul cel mai încheșat și mai scăpărător pe care ne-a fost dat să-l vedem (...) în ultimii ani” (30 iunie). Iar „Neues Deutschland” (Berlin) îi încheie cronică din 5 iulie, cu următoarele fraze, care înglobează în elogiul atît materialul dramatic, cît și talmăcirea lui în spectacol: „Aceasta este satiră, în înțelesul cel mai bun al termenului, o satiră căreia măiestria mijloacelor artistice îi imprimă eficiență și haz. A învăța de la această artă este un privilegiu pe care oamenii noștri de teatru și cineaștii noștri nu trebuie să-l lase să le scape!”... „Totul este atît de original, de fantastic, și mijloacele scenice sînt atît de uluitoare, încît rămii mirat că astfel de efecte pot fi obținute pe o scenă de păpuși” („Sächsische Neueste Nachrichten”, 30 iunie). „...ești captivat și totuși păstrezi distanțarea necesară pentru a te putea bucura la spectacolul acestei străluciri artistice, acestui foc de artificii al fanteziei” („National-Zeitung”, Berlin, 30 iunie).

Celelalte două piese din repertoriul prezentat au întrunit și ele sufragiile publicului și ale criticii. Dacă totuși, prin contrast cu părerile privind *Mina cu cinci degete*,

tonul comentariilor a fost aci mai moderat, faptul se datorează — de ce nu am recunoaște-o? — unei mici deficiențe din partea noastră: *Frații Liu* are și un text prea compact, care nu a putut fi transmis publicului decît parțial și rezumativ. Păpușarii noștri își pot îngădui să recunoască faptul, fără ocolișuri, cu atît mai mult cu cît toți au fost răsplătiți cu prețuirea întreagă a gazdelor: „Un ansamblu excepțional” („Thüringer Landeszeitung”), „...cu greu ne-ar putea fi dat să vedem un spectacol de valoare egală” („Liberal-demokratische Zeitung”, Halle); „...acești păpușari romini de la „Tăndărică” sînt foarte mari maestri” („Berliner Zeitung”). Și așa mai departe...

Cronicile fac, mai toate, și un scurt istoric al teatrului, din care reiese clar, în lumina faptelor și a cifrelor, că avîntul și organizarea pe baze trainice a artei păpușărești din țara noastră au fost posibile tocmai datorită atmosferei schimbate de la noi din ultimul deceniu și jumătate și sprijinului material, ca și îndrumării forurilor de conducere.

...Am ajuns, împreună cu „Tăndărică”, la capătul călătoriei. Dacă parcurgem tăieturile din presa germană, dacă întirziem, printre altele, asupra rîndurilor apărute într-un ziar din Halle, unde se spune că „numele Tăndărică evocă... în mintea specialiștilor unul din cele mai bune teatre de păpuși din lume”, vom înțelege satisfacția colectivului acestui teatru, și o vom împărtăși. Venite din partea compatrioților lui Kasperle, eroul tradițional și sugubăț al unei vechi și strălucite arte păpușărești, aceste aprecieri sînt deosebit de prețioase.

